

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935

Δ' 19 24

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πατριάρχην Φώτιον

Κωνσταντινούπολιν

Διερμηνεύομεν βαθείαν ευγνωμοσύνην Ἐκκλησίας Ἑλλάδος διὰ πολυτιμοτάτην κατὰ στασιασάντων κατ' αὐτῆς Ἀρχιερέων παρέμβασιν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς στασιασταί, περιφρονήσαντες φωνὴν Μητροῦς Ἐκκλησίας καὶ καταπατήσαντες Κανόνας καὶ Νόμους, προέβησαν εἰς χειροτονίας τεσσάρων Ἀρχιερέων καὶ συνεκρότησαν δῆθεν Σύνοδον. Ἐπικαλούμεθα εὐχὰς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐπὶ συνταρασσομένης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

† ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον

Ἀθήνας

Τηλεγράφημα ὑμετέρας ἀγαπητῆς Μακαριότητος ἐλήφθη. Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν βαθείᾳ θλίψει εἰσέτι διατελοῦσα, μετὰ πικρίας ἐπληροφορήθη νέα βιαιοπραγήματα τολμητιῶν ἀρχιερέων κατὰ ἐνότητος Ἐκκλησίας καὶ εἰρήνης Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οὗτοι, διὰ στάσεως καὶ ἐνεργειῶν αὐτῶν φωρῶνται ἀληθινοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐνῶ ὡς ἀρχιερεῖς καὶ διδάσκαλοι τῆς πίστεως ἔδει ἵνα γνωρίζωσιν ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν εἶνε «κτίσις κινή», ζωὴ ἐν ἀγιασμῷ καὶ οὐχὶ ἐν νοσηνίᾳ καὶ ἡμερολογίοις ἔργοις ἀνθρώπων, ὑποκειμένοι εἰς ἀτέλειαν. Πιστοποιοῦσι δὲ καὶ ἀπερίσκεψίαν καὶ πίστιν

κακὴν πειρώμενοι νῦν ἵν' ἀνατρέψωσι πραξικοπηματικῶς ὅ,τι καὶ αὐτοὶ ὡς καλῶς καὶ κανονικῶς γενόμενα ἐφήρμοσαν ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τσσαῦτα ἔτη. Ἐνῶ δὲ ἀνεμένετο ἵνα συναισθανόμενοι ὀλεθρίας αὐτῶν ἐνεργείας συνέλθωσι, πρὸς πρόληψιν σκληρῶν συνεπειῶν, οἱ στασιασταὶ περιπίπτουσιν αὐτοὶ ἀπὸ τολμήματος εἰς τόλμημα καὶ προβχίνουσιν εἰς νέα βάρεα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκλήματα. Ὅθεν ἐκφράζομεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ αὐτοῖς ὀδύνην Μητροῦς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀποδοκιμασίαν κατὰ τολμητιῶν καὶ τολμημάτων αὐτῶν, διαβεβχιούμεθα ὅτι μετὰ βχθυάτης στοργῆς ἔχει Αὕτη ἐστραμμένα τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς Ὑμετέραν ἀγαπητὴν Μακαριότητα καὶ εὐχόμεθα πᾶσαν παρὰ Κυρίου ἐνίσχυσιν πρὸς περιφρούρησιν αὐτῆς καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

† ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΦΩΤΙΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ καταστατικοῦ νόμου 5187.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Προτάσσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσταμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Ἡ παράγραφος ὁ τοῦ κωδικοπ. καταστατικοῦ νόμου 5187 τροποποιεῖται ὡς ἀκολουθῶς:

Ὁ καλούμενος Συνοδικός ἢ καὶ ὁ διατελὼν τοιοῦτος δύναται νὰ παραιτηθῇ τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Μετὰ δὲ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς παραιτήσεως, καλεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὡς συνοδικός, ὁ ἐπόμενος κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν ἡδὴ κεκλημένων ἐκ τῆς εἰκείας σειρᾶς. Οὗτος παραμένει καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον

* Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, 12 Ἰουνίου 1935. Τεύχ. Α' ἀριθ. 24220, 255.

ἔτος ἐὰν ἐκλήθη ὡς συνοδικὸς ἐντὸς τοῦ δευτέρου ἑξαμήνου τῆς συνοδικῆς περιόδου. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀντικαθίσταται καὶ ὁ ἄντι ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ μίᾳ μὴ μετασχὼν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ἀδικαιολογήτως. Ἡ διάταξις λογίζεται ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑφ' ἐπιστάσεως συνοδικῆς περιόδου.

Ἄρθρον 2.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 5415 Ν. Δ. τῆς 6 Ἀπριλίου 1933, καταργεῖται ἐπανερχομένου εἰς ἰσχὺν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ κωδ. νόμου 5187.

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἄρθρον 19 τοῦ περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων 5383 νόμου, ἀντικαθίσταται οὕτως:

Τὰ συνοδικὰ δικαστήρια, τό τε πρωτοβάθμιον καὶ τὸ δευτεροβάθμιον θεωροῦνται νομίμως συγκεκροτημένα, ὅταν μετέχωσιν αὐτῶν τὰ 3)4 τοῦλάχιστον τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 21 καὶ 24 ἀπαιτούμενων μελῶν.

Τὰ ἄρθρα 129 ἐδ. 1 καὶ 135 τοῦ αὐτοῦ νόμου περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καταργοῦνται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχειται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ὁρθοσκευμάτων καὶ Παιδείας Ἐκπαιδευτικὴν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλσιν τοῦ παρόντος, ὑποβληθησομένου ὑπὸ τὴν κύρωσιν τῆς Ἐθνικοσυμβουλίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1935.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΙΝΟΣ

Τὰ Μέλη

Γ. Δ. ΧΑΛΩΡΟΣ, ΠΕΡ. ΡΑΛΛΗΣ, Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ, ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΛΛΗΣ, Ι. ΘΕΩΤΟΚΗΣ, Σ. ΛΟΥΣΜΑΝΗΣ, Γ. ΣΧΙΝΑΣ, Κ. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΣΛΑΥΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΧΙΛΙΟΣΤΗ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, ΕΠΕΤΕΙΩ,
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ
(885—1935) [3]

γ) Ὁ Χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς δυτικαῖς Σλαύοις.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Μεθοδίου ἤρξατο διωγμὸς κατὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσι παρὰ τοῖς Βουλγάροις καὶ τοῖς Σλαύοις ἄλλων χωρῶν. Τὸ Κράτος τῆς Μοραβίας, ἀρχομένου τοῦ ἱ. αἰῶνος, διελύθη, διανεμηθὲν μεταξὺ τῶν Οὔγγρων, Βοημῶν καὶ Τσέχων, καὶ ἐξηφανίσθη μὲν ἐν Μοραβίᾳ πᾶν ἔχνος τῆς ἀνατολικῆς θείας λατρείας, κατεδικάσθη δὲ ὑπὸ δυτικῶν Συνόδων ἡ χορὴς τῶν σλαβικῶν γραμμάτων ὡς «γοθρικῶν» καὶ «αἱρετικῶν»

ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ καὶ αἱ διδάσκαλοι αὐτῶν ἄρειανοὶ αἱρετικοί. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ Χριστιανισμὸς ἐπεκράτησεν ὁριστικῶς παρὰ τοῖς Σλαύοις τῆς Μοραβίας.

Ὁμοίως ἐπεκράτησεν ὁ Χριστιανισμὸς καὶ παρὰ τοῖς ἐν Βοημίᾳ Σλαύοις, ἀρξάμενος τῇ διδόσῃ αὐτοῦ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μεθοδίου, ὅστις τέδωκε καὶ ἐκεῖ τὰ σλαβικὰ γράμματα, βαπτίσας τὸν ἡγεμόνα τῆς Βοημίας Βορζιβλῆν (870—895). Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἱ. αἰῶνα ἐθ' ἰσχυρὰ ἤρξατο πολεμᾶν τὰ καταστροφικὰ τὸ Χριστιανισμὸν Βοημίᾳ, ὑπεσφύριζον δὲ νόμον ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ Γερμανῶν. Πρὸς τὸ 1000 ἔτις ἔπειτα ἡ Βοημία ἐχρίστανικη. Οἱ Πάπαι Ρώμης ἀπὸ τῆς τῆς ἀσκητικῆς τῆς σλαβονικῆς γλώσσας ἐκ τῆς θεολογίας, ἣν ὑπεστήριζον αἱ μαθηταὶ τοῦ Μεθοδίου καὶ διέταξαν νὰ καίωται πάντες οἱ σλαβικοὶ βιβλία. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἀφαινοῦσθαι ἡ ἐν Βοημίᾳ Ἐκκλησία πρὸς τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἐκλήθη ὑπ' αὐτήν.

Ἐκ Βοημίας ὑπὸ μαθητῶν τοῦ Μεθοδίου διεδόθη ὁ Χριστιανισμὸς καὶ μεταξὺ τῶν Σλαύων τῆς Πολωνίας, ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἀνατολικῆς θείας λατρείας. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἱ. αἰῶνος ἐπεκράτησε τὸς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερος πρὸς τοῦτο ἐργασθέντος τοῦ ἁγίου Σ. Μενσλάβου (962—992), τοῦ κατισχυφάντος τὰ ἑθνικὰ εἴδη. Κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα καταδιώχθη ὁ Χριστιανισμὸς ἀλλ' ὁριστικῶς ἐπεκράτησε, διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τῇ πρώτῃ διαδόσει τοῦ Χριστιανισμοῦ παρὰ τοῖς Τσέχοις δὲν ὑπάρχειν ἀκριβὲς εἰδήσεις. Εἶναι μόνον γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸν 9. αἰῶνα παρ' αὐτοῖς διαδοθέντος ὁ Χριστιανισμὸς, φάνηκε δὲ ὅτι ἡ διάδοσις ἐγένετο ἐκ Μοραβίας διὰ τοῦτο διεξήχθη καὶ παρὰ τοῖς Τσέχοις. Ἐπὶ τοῖς τοῦ λατινικοῦ Κλήρου ὁ κατὰ τῆς ἀνατολικῆς γλώσσας ἀγὼν. Πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς μετὰ τὴν ἐκκλήσιν οἱ Πάπαι καὶ τοῖς Τσέχοις, οἵτινες ἔνωσις ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν. Κεῖθεν δὲ τοῦ παρὰ τοῖς Τσέχοις Χριστιανισμοῦ ὑἥρξεν ἡ ἑπισκοπία τῆς Πράγας.

Ὁ Χριστιανισμὸς βραδύτατα διεδόθη ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς παρὰ τὸν Ἀλβαν ποταμὸν καὶ Βαλτικὴν θάλασσαν ἐκγεφυρωμένους Σλαύους, ὡς καὶ διὰ λατίνων ἱερατῶν τῶν, οἱ αὐτοὶ δὲ ἔλλατο σλαβικὸν διεδόθη ὁ Χριστιανισμὸς καὶ μεταξὺ τῶν Οὔγγρων δι' Ἑλλήνων ἱεροσυντακτῶν καὶ τῶν Μοραβιᾶ μαθητῶν τῶν ἀποστόλων τῶν Σλαβῶν. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Οὔγγων κατεστῆσαν Μοραβίαν καὶ τὴν ὁριστικὴν αὐτῶν ἐν Παννῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ 9. αἰῶνος ἐγκατεστάθη. Οὕτως καὶ παρὰ τοῖς Οὔγγροις οἵτινες δὲν ἦσαν Σλαβῶν ἡ πρώτη διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκτελέσθη καὶ τοῦ ἐν Μοραβίᾳ ἔργου τῶν ἀποστόλων τῶν Σλαβῶν, οἷς ἀπέστειλεν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὸν δὲ τοῦ ἱ. αἰῶνος ἐγκατεστάθη ἡ Ἐκκλησία τῶν Οὔγγρων Βαλτο-πολωνικῆς ἢ Β. λογοῦ ὅστις ὅμως δὲν ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν νύκτα.

πράξει. Ὁ ἄρτος ἡγεμόνων, ὁ Γουλὰ, βαπτισθεὶς ὡπαύτως ἐν ΚΠόλει, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μοναχόν τινα Τερσθεον, ὅστις μεγάλως εἰργάσθη πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξὺ τῶν Οὐγγρων. Τὸ ἔργον αὐτοῦ συνεπλήρωσαν λατίνοι ἱεραπόστολοι, ὁριστικῶς δ' ἐπεκράτησεν ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Οὐγγαρῖᾳ κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος ἀγίου Στεφάνου (967—1038), ὅστις βαπτισθεὶς κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας λέγεται ὅτι ἀνέβαπτίσθη ὑπὸ τῶν λατίνων. Ὁ Στεφάνος προσεκάλεσε κληρικοὺς ἐκ Γερμανίας, Βοημίας καὶ Ἰταλίας, ἵδρυσεν Μοναστήρια καὶ Σχολὰς, ὡς καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ἑξουσίαν, ἐξέδωκεν ὡρμητικὰς ἀποφάσεις, τὰς δὲ διευκόλυνεν τὰς ἱερὰς ἀποδημίας ἐκ τῶν ἀγίων τόπων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἵδρυσεν ἐκκλησίας ἐν Ραβέννῃ, Ρώμῃ, ΚΠόλει καὶ Ἱερουσαλὴμ. Οὐκ ἦτιον καὶ μετὰ τὸν Στέφανον, τιμώμενον ὡς ἀγίου ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπελείφθησαν λείψανα τῆς εἰδωλολατρίας ἐν Οὐγγαρῖᾳ, ἅτινα μόλις ἐπὶ τοῦ Λαδίσλαου (1077—1095) κατὰ τὸν 11^{ον} αἰῶνα ἐξηφανίσθησαν.

Κατὰ τὸν 11^{ον} αἰῶνα ἡ χώρα ἦν κατώκησαν οἱ Σλοβάκοι κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Τσέχων Μπρλεσλαύου, ὑπάρχοντος ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν Πράγης. Ἐν τέλει τοῦ αἰῶνος ἡ Μοραβία καὶ Σλοβακία κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Πολωνῶν, ἀλλὰ μετὰ μικρόν ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας ἁγ. Στέφανος κατέλαβε τὴν Σλοβακίαν, ἥτις ἐκτοτε ἔμεινεν ἠνωμένη μετὰ τῇ Οὐγγαρίας, ὥς οὐ ἐσχάτως ἀποσχισθεῖσα ἠνώγει μετὰ τῆς χώρας τῶν Τσέχων, ἀποσπείσασα τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Πάντως καὶ μετὰ τῶν Σλάβικων τα πρῶτα σπέρματα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐρηφύθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Μεθοδίου καὶ Κυριλλοῦ ἐκ Μοραβίας, ἀλλ' ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιδρασις τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐξηφάνισε ταχέως τὸν ἀνατολικὸν τύπον τῆς παραδόσεως τοῦ Κυριλλοῦ καὶ Μεθοδίου, ἐπιβλοῦσα τὸν λατινικόν. Ἐν αὐτῇ περιπτώσει ὁ Χριστιανισμὸς λίαν ἐνωρίς ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν Σλοβάκων.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟ-ΑΠΙΣΤΑΛΕΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ
 Η ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΤΗΣ
 ΕΝ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗ.

Α' [1]

Ἐπειδὴ εἰς τὴν πρώτην διάλεξιν μου ἀφοσιώθητε, καὶ οἱ σφοδρῶς ἐκκαλεσθέντες εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ἀποστόλου ἐν ᾧ ὁ Χριστιανισμὸς ἐν συγκρίσει τοῦ ἀποστόλου καὶ τὰ γνωστὰ θρησκευτικὰ κινήματα. Ἀλλὰ τίς ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ ἀποστόλου εἰς τὸ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ἀγαπᾶτε τοὺς ἀδελφούς, ὑμῶν, ἀγαπᾶτε τὸν πλησίον σας, ὅπως ἀγαπᾶτε τὸν ἑαυτὸν σας; Καὶ τίς ἐχέσθων δὲν ἐννοεῖται τὰ παραγγέλματα ταῦτα ἀλλοιότερον εἰς τὴν ἑσθὴν τῶν ἀποστόλων ἐννοούμενα σημαίνουν καὶ διαμαρτυροῦνται ὅτι οἱ ποιεῖν συμφερούσαν εἰς λόγια καὶ ἔργα θέλουν νὰ ἔχουσιν, οἱ ἄλλοι δὲ διὰ αὐτῶν, τὴν αὐτὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀποστόλων; Τίς ἀγνοεῖ,

ὅτι οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς θνητὸς θέλει νὰ συμβαίνει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ τοῦ ψεύδους καὶ ἡ ἀπάτη, ὁ δόλος καὶ ἡ ὑπονόμευσις, ὁ ὑπολογισμὸς καὶ ἡ πλαστοπροσωπεία εἰς λόγια καὶ εἰς ἐμφάνισιν, ἡ ὑποκρίσις καὶ ὁ κεκαλυμμένος περιπαιγμός; Καὶ τίς δὲν γινώσκει καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ βαρυνήσαντον τοῦ Χριστοῦ παράγγελμα: ἔστω δὲ ὑμῖν τὸ ναι ναι καὶ τὸ οὐ οὐ, διότι τὸ περισσότερον εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ; Καὶ τίς δὲν αἰσθάνεται, ὅτι ἡ εὐθύτης καὶ ἡ εὐλογίαι εἶναι ζωντανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀμοιβῆς συμπαθείας καὶ στοργῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Ἀλλὰ καὶ τίς, νοῦν ἔχων, δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι αὐτὴ ἀκριβὴς ἡ ἀμοιβαία στοργὴ καὶ συμπάθεια, εἴτε μεταξὺ ὀλίγων, εἴτε μεταξὺ πολλῶν, εἴτε μεταξὺ ἀτόμων, εἴτε μεταξὺ ὁμάδων καὶ κοινοτήτων, εἴτε μεταξὺ ἐθνῶν καὶ κρατῶν, αὐτὴ ἀκριβὴς ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια καὶ στοργή, ἡ ἀμοιβαία δικαία ἐκτίμησις καὶ τιμὴ, ἡ ἀμοιβαία ἐπ' ἀγαθῷ βοήθεια καὶ συνδρομή, αὐτὴ εἶναι ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐν διακρίσει πρὸς τὸν συναγελασμένον τῶν πάσης ὁμοταξίας ἀλόγων ὄντων; Καὶ ἐρωτῶμεν πρὸς ἐπισφράγισιν τῶν ὅσων εἵπομεν καὶ τεματισμὸν τοῦ ἀτεματιστοῦ θέματος, τῆς ζωῆς μας, ἐρωτῶμεν, αὐτὴ ἡ ἀμοιβαία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συμπεριφορὰ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς στοργῆς, τῆς εὐθύτης καὶ τῆς εὐλογίας, τῆς ἀνυποκρίτου ἀγάπης, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπισμὸς, αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς, ἢ, ταῦτ' ἐπείν, αὐτὸς ὁ εὐαγγελικὸς βίος τῆς εὐθυμερίας καὶ χαρᾶς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἰθυνόντων τὰ τῶν χριστιανικῶν Κρατῶν πράγματα, μεταξὺ τῶν κυβερνώντων τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς; Ἐρωτῶμεν: Διευθύνει τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ, ἀπλούστερον εἰπεῖν, διευθύνει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ; Ἀναντιρρήτως ὄχι.

Καὶ διατί καὶ ἐκ ποίας κεκρυμμένης αἰτίας ἡ ἀναξιοφύτης αὕτη τῶν ἐκπροσώπων τούτων τῶν χριστιανικῶν κρατῶν; Ἀναντίρρητον, ὅτι αἰτία πρώτη καὶ κυρία εἶναι ἡ διαίρεσις τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ, γενικώτερον εἰπεῖν, τῶν χριστιανικῶν θρησκευτικῶν συστημάτων. Ὁ Χριστιανισμὸς, διηρημένος εἰς πολλὰ χριστιανικὰ θρησκευτά, δίδει τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰ χριστιανικὰ Κράτη πολιτικοὺς ἄρχοντας. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ θρησκεία μὲ μίαν πίστιν, μὲ ἓν βάπτισμα, μὲ ἓν φρόνημα ἀληθείας, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, διὰ τοῦτο δὲν ἔχει τὴν ἐπιβολὴν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν, διὰ νὰ ἔχη τὴν παρορσίαν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐμπέσῃ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν προσοχὴν πρὸς τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχὰς καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Εἶναι θλιβερώτατον, διότι εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐναντιοῦ αἰῶνος παρίσταται ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀνταγωνισμὸς μισαδελφίας μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγουμένων ἢ ἡγετῶν καὶ καταδεικνύεται ἀκριβῶς ἐφαρμοζόμενον εἰς βάρος τῶν διαφωνούντων τὸ γνωστὸν ἀπόφθεγμα «Ἄλλων ἱατροὶ αὐτοὶ ἔλκεσι βρύνοντες».

Τὸν ἑνατον αἰῶνα, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ Χριστιανισμὸς, παύσας τὴν παράλογον εἰδωλολατρείαν καὶ

τὴν ἐκ ταύτης θηριώδη τυραννικὴν αὐθαιρεσίαν, εἶχε φριτύνει ἐν τῇ οἰκουμένῃ μὲ ῥιζοβόλημα ἀσάλευτον τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης καὶ ἐπραγματοποίησεν ἐν τῷ κόμφῳ τῆς ἀγνοίας τὰ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων ἰδεώδη τῆς ἰσότητος καὶ ἐλευθερίας, τότε ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν Ἄδην αἱ τοῦ πονηροῦ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξουσίαι τοῦ σκοτούς κοὶ ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς ἡγήτορας τῆς Λυτικῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐωσφορικὴν ἰδέαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοκρατορισμοῦ. Ἔως τότε Ἄνατολὴ καὶ Δύσις ἐνεπνέοντο ἀπὸ τοῦ τῆς ἀδελφότητος πνεῦμα καὶ ἐστερεώοντο τὸ τῆς ἀγάπης ἡθικὸν οἰκοδόμημα μετ' ἐξ τῶν λαῶν καὶ ἔπαυεν ἡ μινία καὶ ἡ κρυφὴ ἢ φανερὰ λύσσα τῆς ἐπικρατήσεως τῶν μὲν πρὸς ταπεινῶσι καὶ ἐμνηδενισμόν τῶν ἄλλων. Ἡ ἰδέα ὅμως ἡ ἐωσφορικὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοκρατορισμοῦ ἀνέκοψεν τὴν τοῦ παγκοσμίου τοῦτου ἀγαθοῦ πρόοδον καὶ ἤρξατο ὁ ἀνταγωνισμὸς, ἤρξαντο αἱ θρησκευτικαὶ συγκρούσεις καὶ ἔριδες, ἐντελῶς καὶ προδηλότατα ἀπρεπεῖς καὶ ἀνοίκειοι, εἰς τὴν θρησκίαν τῆς ἀγάπης, τὴν θρησκίαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς διὰ τοῦ πρωτακούστου θαυματουργοῦ λόγου του ἴδρυνε καὶ διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας τῆς ἀπειρου ἀγάπης του εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας καθιέρωσε καὶ ἐδόξασε. Παράλογος δαπάνη πνευματικῶν δυνάμεων ἐγένετο εἰς τοὺς ἐμπαθεῖς ἀνταγωνισμούς, τὰς συγκρούσεις καὶ τὰς ἔριδας, εἰς τὰς μωρὰς σχολαστικὰς συζητήσεις τῆς σοφιστικῆς ἰσχυρογνωμοσύνης, διὰ τὰ ἀποδειχθῆ ὡς ἀλήθεια τὸ φανερόν ψεῦδος, ὅτι ὁ Χριστὸς διώρισεν ἓνα ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιτρόσωπόν του μὲ ἐξουσίαν ἀπόλυτον ἐπὶ τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἐπικολούθησαν θρησκευτικοὶ πόλεμοι μυριάδες ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν χριστιανῶν ἡγεμόνων ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἐπιτελείου καὶ τῶν πριμάτων τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Εἶναι οἱ πόλεμοι ἐκεῖνοι οἱ θρησκευτικοὶ τὸ σκοτεινότερον σημεῖον τῆς ἱστορίας τῶν μέσων αἰώνων. Καὶ συνέβησαν τὰ πασίγνωστα ἐκεῖνα, τὶ ὅποια κατήχυναν καὶ κατασφύονσι τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμωμον θρησκίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ τὸ σοβαρώτερον καὶ ὀλεθρώτατον δι' ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς καὶ διὰ τὴν οἰκουμένην σύμπασαν εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἀπὸ τῶν μέσων αἰῶνας ἤρξατο ἀδυναμία τῆς παγκοσμίου θρησκείας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐξαλαφώθη καὶ ἐπεσκοπίσθη ἡ ἡθικὴ αὐτῆς ἐπιβλῆ καὶ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς παρὰ τὴν ἐπιτετηθευμένην λαμπρότητα τοῦ Παπικοῦ κυρίως συστήματος, καὶ ἐξακολούθη μὲχρι σήμερον ἡ ἀδυναμία αὕτη νὰ μὴ προσελκίσῃ τοὺς ἡγέτας τῶν χριστιανικῶν κρατῶν, διότι δὲν τοῦς ἔχει ὁπαδοὺς ἐν τῇ πίστει τῆς θρησκείας τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ δὲν τοὺς ἔχει ὁπαδοὺς, διότι δὲν ἔχει τὴν μίαν πίσιν ἢ θρησκίαν αὕτη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Πράγμα ὅμως παράδοξον. Παρ' ὅλον τὸ κακὸν τῆς τοιαύτης ὀλεθρᾶς διαιρέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, παρ' ὅλον τὸν παραλογισμόν τοῦ ἐπιζητουμένου ἀπὸ Ρώμης ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοκρατορισμοῦ, παρ' ὅλα τὰ ἀπρεπῆ καὶ ἀνάξια τῆς θρησκείας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὰ ὁποῖα παρατη-

ροῦνται εἰς τινὰς Πριμάτους τοῦ Προτεσταντισμοῦ τοὺς δονλεύοντας οὐχὶ σπανίως εἰς τὴν παντοκρατορικὴν πολιτικοφροσύνην, ὁ Χριστιανισμὸς κέκτηται κράτος ἀσάλευτον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως πάντων τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου. Ἰδοὺ τὸ θαῦμα!

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ὑπὸ τινος Γ' Δ. «Εἰδικοῦ» ἐξεδόθη καὶ διενεμήθη πρὸ τινος φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «περὶ μίαν ἀγόρευσιν τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γεωργιάδου: ἱεροὶ κανόνες, Σύνταγμα, ἐλευθερία συνειδήσεως, ἡμερολογιακὸν ζήτημα», ἐξ ἀφορμῆς τῆς δικῆς καὶ καταδικῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ καθηρημένου ἱερέως Γ' Παπαδιάκου. Ὁ «Εἰδικὸς» ἀναπτύσσει τὸ ζήτημα ἀπὸ ἀπόψεως δογματικῆς, κανονικῆς, κανονικοσυνταγματικῆς καὶ αὐτοτελῶς συνταγματικῆς, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι «οἱ παλαιοημερολογίται καὶ πάντες ὅσοι ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ἐν ἰδίῳι ναοῖς καὶ δι' ἰδίων ὀργάνων ἐνεργοῦσιν, εἶνε ὅργανώσεις ἀνεξάρτητοι τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ὡς τοιαῦται δὲ ἀδίδωκε διὰ τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως».

Κατὰ τὰ τελικὰ ἐκ τῆς ἐρεῦνης ταύτης συμπεράσματα τοῦ «Εἰδικοῦ» τούτου, οἱ παλαιοημερολογίται μένοντες ὀρθόδοξοι δικαιοῦνται, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, ν' ἀποσχίσωσιν ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ὀνομάζοντες ἑαυτοὺς γνησίους, καθολικοὺς, παλαιοημερολογίτας (κατὰ τὸ «τεσσαρεσκαίδεκατίται») καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τοῦτο πράττοντες νὰ ἐξακολουθοῦν τὸν θρησκευτικὸν αὐτῶν βίον «αὐτοτελῶς», ὑπὸ ἰδίου ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους, μὴ ἐξ ἰσχυμένων ἀπὸ τῆς νομίμου ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

Ὁ «Εἰδικὸς» ὅμως φαίνεται λησμονῶν ἐν τούτῳ πολλὰ οὐσιώδη πράγματα, καὶ δῆ:

1) ὅτι ἡ Ἐκκλησία διατάσσεται τηρεῖν τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, καταδικάζουσα τὰ σχίσματα ὑπὸ ὅταν ἤποτε μορφήν.

2) ὅτι ἡ πολυέμνητος «ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως», ὅταν δὲν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ δόγμα, εἰς τὰς θρησκευτικὰς δηλ. ἀληθείας ἀλλ' εἰς διοικητικὰς διατάξεις ἢ εἰς τελεουργικὰς συνηθείας, μὴ ἐχούσας καθωρισμένην καὶ ἔκδηλον βαθύτεραν σημασίαν, εὐκόλως ἐκπίπτει εἰς ἀπειθειαν, ἥτις εἰς ὀργανωμένας κοινότητας ὡς ἡ Ἐκκλησία, συνεπάγεται θητὰς τιμωρίας.

3) ὅτι εἰς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τῆς αὐτοοικουμένης ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἦτο ἡ ἐνοποίησις τοῦ ἡμερολογίου ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα, ἐπιβληθέντος τοῦ ἡμερολογίου τῆς μεγίστης τῶν ἐκκλησιῶν πλειονότητος εἰς τὰς παλαιὰς καὶ ἐπίσης ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας τῆς Μ. Ἀσίας, κηρυχθέντων «σχισματικῶν» (τεσσαρεσκαίδεκατίτων) τῶν ἐξακολουθούντων νὰ ἰσχυρίζωνται κατὰ τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἡμερολόγιον.

4) ὅτι οἱ Δονατισταὶ καὶ οἱ Νοβατιανοί, καὶ πάντα ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ δι' ἐπουσιώδεις καὶ κατ' οἰσίαν προσωπικὸν ζήτημα διωσόμενοι, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας σχισματικαί, ἐν δὲ Ρώμῃ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅφ' ἧς οἱ δίδωκε αὐτῶν πάπας Κ

λεστίνοσ καὶ Κύριλλοσ ὁ Ἀλεξανδροῦσ τιμῶνται ὡσ ἀγιώτατοι.

β) ὅτι ἡ Ἐκκλησίᾳ δεχθεῖσα τὸ ἀστρονομικὸν σύστημα τοῦ Κοπερνίκου καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ ἀναγκαίαις συνέπειαι, καίτοι αὐταὶ τυπικῶσ διαφωνοῦν πρὸς τὴν ἱγ. Γραφήν, εὐρέθη ἐν τῷ ὁρθῷ καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἥτις παρὰ τῷ Θεῷ εἶνε μία.

γ) ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται, δημιουργοῦντες κρίσιμα, διὰ τὴν ἀιμάθειαν παρεμφερὲσ πρὸς τὸ ἐν Γ' ὡσσιμ ἀπὸ τοῦ 15' αἰῶνοσ τῶν Παλαιοπίστων (Γ' ἀπολόνικων), ἀδικοῦσιν ἐνώπιον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὴν εὐφυνίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ ὁῦσσοι Παλαιοπίστοι, περὶ τὰ 10 ἑκατομμύρια, ἀπεσχίσθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι αὐτῇ προσέβη εἰς διόρθωσιν τῶν τελετουργικῶν βιβλίων, ἐφθαρμένων ἐξ ἀμαθειας, αὐτοὶ ἐπιμένοντες νὰ σταυροκοποῦνται διὰ δύο δακτύλων, νὰ προφέρουν καὶ γράφουν Ἰσοῦσ ἀντὶ Ἰησοῦσ καὶ νὰ ψάλλουν οὐχὶ τρίς, ἀλλὰ δις τὸ «ἑλληλοῦτα», καὶ νὰ θεωροῦν ἐν τοῦσ διὰ ταῦτα τοὺσ μόνοσ «γνησίονεσ» ὁρθοδόξουσ, ἔχοντεσ ἰδίουσ ἱερεῖσ καὶ ἐπισκόπουσ, ἀδιαφοροῦντεσ ἂν ἡ διόρθωσισ τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἔγινεν ἐξ ἀντιβολῆσ πρὸς παλαιὰ ἑλληνικά χειρογράφα τῆσ ἡμετέρασ Ἀνατολῆσ καὶ πρὸς τὴν ἐπίσημον πράξιν τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν.

Τί θὰ εἶπουν αὐτοὶ οἱ Παλαιοημερολογίται, ἂν ἡ Ἐκκλησίᾳ ἀποκαθάρῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ λειτουργικά βιβλία ἀπὸ παμπολλῶν σφαλμάτων, ἀντικαθιστώτα π. χ. τὸ τοῦ Χερουβικικοῦ ὕμνου «πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν» διὰ τοῦ «πᾶσαν νῦν βιοτικὴν κτλ.», μαρτυρουμένου ἐκ παλαιῶν χειρογράφων καὶ ἐκ τῆσ ἀπὸ τοῦ 1' αἰῶνοσ χρήσεωσ εἰς τὰσ σλαβονικάσ Ἐκκλησιάσ; Τί θὰ εἶπουν ἂν ἀποκατασταθῇ ἡ ἀποδείγμένη ἥδη ὡσ ὁρθὴ χρονολογία τῆσ γεννήσεωσ τοῦ Σωτῆροσ Χριστοῦ πρὸ 1939 καὶ οὐχὶ πρὸ 1935 ἑτῶν, ἥτις ὁρίσθη ἐξ ἐσφαλμένων ὑπολογισμῶν τοῦ ἰδιώτου Διονυσίου τοῦ Μικροῦ τῷ 530;

Τί ἐπὶ τέλος ἐθυσιάσθη ὑπὸ τῆσ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆσ περικοπῆσ 15 ἡμερῶν ἐν τῇ ἀπαριθμήσει τοῦ χρόνου; Μὴ αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ δὲν ποταμώνται τὰς ταύτασ ἐκάστου μηνὸσ ἡμέρα; Μὴ αἱ κίνηται ἑορταὶ ποταμῶνται τὸ Πάσχα δὲν ἀκολουθοῦν τὸν λεγόμενον κανόνα τῆσ ἀ' οἰκουμενικῆσ συνόδου; Ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ ἀληθὺσ σμφῇ τῶν Σαπφῶλων νομολογία καταδικάζουν τὴν βίαν κατὰ τῶν ἀποσχισμένων, ποία νομολογία ἡ ἡτική ἐπιδιοκμαίνει τὴν ἐξ ἀμαθειας διόσπασιν τῆσ ἐνότητοσ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν ἐκ ταύτησ προσηρμένην τῶν διωκτικῶν, τὴν διαφθοράν τῆσ συνειδήσεωσ τοῦ λαοῦ, οὐ μίᾳ, ἴστω καὶ μικρᾷ, μερίδι θὰ παρασχεθῇ νὰ ἀποδώσῃ δογματικὴν σημασίαν εἰς χρονικοὺσ τύπουσ, οὐδὲμὴν τοιαύτην ἔχοντασ ἐννοίαν, τὴν ἐνότητον ἐκατέρωθεν ἐκίθουσιν καὶ ἄμυναν, τὰ ἐκ τῆσ ἀμαθειας καὶ δεισιδαιμονίασ μίση, ἡ τὴν φυσικὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν κατὰβλεπὸν τῶν ἐχθρῶν πρὸσ τὴν θρησκείαν καὶ τῶν ἀλλοδόξων καὶ ἑτεροπίστων. Πάντωσ εἶνε ἐπὶ τῶσ εἰς τοὺσ ἀρχηγούσ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οὐ καὶ οὐσίαν γινώσκοντεσ τὴν ἀλήθειαν χρησιμοποιοῦν ἐν τοῦσ τὴν ἐπαίσχυντον ἀμαθειαν τοῦ λαοῦ δι' ἰδ. αὐτῶν καὶ πάθη ἢ καὶ διὰ τὴν κομματικὴν ἐκμετάλλευσιν.

Εἰ τῶν ἁνῶν ἔρῳ ἀφ' ἑαυτῶν ἀδύνατον εἶναι τὸ ἐρώτημα: εἰς τίνα ὀλιγόπερον ἀναφέρεται ἡ δημιουργία καὶ ὁ ἁπλοῦσ τοῦ πρῶτου τοῦ Παλαιοημερολογιτῶν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὴν Παλαιότητα;

Ἡ Ἐκκλησία, ἔχοντα ἑαυτὴν εἰς τὴν διακοῦναι ἢ διδάσκειν σφέτερι καὶ ἑαυτοῦσ ἐπολογηταί τῆσ ὁρθότητοσ τῶν ἀποφάσεών τῆσ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, πρὸ πατὸσ δὲ αὐτῶν τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ἥτις εἶνε ὑπερέωρον πίστεωσ ἀνθρωπίνωσ διευτρίσεωσ μὴ ἀφ' ἑωτῆσ τὰ δόγματα, θὰ διανοιξῇ ἐπὶ τέλος τοῦ ὁφθαλμοῦ τῶν ἐξ ἀμαθειας ἀποστειγμένων.

Ἡ Παλαιότητα ὅμως τί θὰ πράξῃ ὅταν ἡ ἐκατέρωθεν ἀμαθία δημιουργήσῃ εἰς τὴν ἑταῖρὴν ἀντικαθίστασ καὶ μίση; ὅταν ὁ χρονοκόπος τῆσ πρὸ 15' ἑξέτου ὁρθοδόξου Ἐκκλησίᾳ τῆσ ἑλλάδοσ, διεδικουσῶν τὴν «γνησιότητα» τῆσ Χριστιανικῆσ θρησκεία, ὅταν ὁ ἀνεπτυγμένωσ πρὸσ περιέλευσιν εἰς ῥῆξιν πρὸσ τοὺσ ἀμαθεῖσ καὶ δεισιδαίμονασ γονεῖσ ὅταν ὁ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων ἀταγωγέωσ τῆσ κόρησ εὐρη τὴν εὐλογίαν τοῦ γάμου εἰς τὸν ναὸν καὶ τὸν ἱερεᾶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὅταν εἰς τὰς ἐπαρχίασ τῆσ Βουλγαρίωσ καὶ ἑστω καὶ ὀλίγα λείψανα τῶν ἑσθ. ῥιζῶν ἢ ξενοφώνων καὶ πρὸσ τοὺσ ἐκ β. ῥιζῶν γασίονασ συμπαθεῶντων κατοίκων ἐνισχύουσιν καὶ ἀποκρυσταλλώουσιν τὴν μὴ ἀκραιφνῶσ ἑλληνικὴν συνειδήσιν τῶν διὰ τοῦ προκαλήμματοσ τοῦ Παλαιοημερολογιτῶν ὅταν ὁ Παλαιοημερολογίται ἱερεὺσ ἐκ ζήλου ὑπὲρ τῆσ «γνησίασ» Ἐκκλησίᾳ τοῦ χαρακτηρίσῃ τοὺσ πιστούσ τῆσ ἄλλησ τῆσ ἐπισήμου καὶ πολυπληθεστέρασ, Ἐκκλησίασ «αἰρετικούσ», «ἁσθεῖσ», «ἁθέουσ», «φρογχοῦσ», «καπιστάσ» κτλ., ὅταν τέλος εἰς ταῦτα πάντα ἐπέλθῃ ἡ πολιτικὴ καὶ κομματικὴ ἀντιπάθεια; Ἐνθυμοῦνται ἡγὰρ γε καὶ λαμβάνουσιν σπουδᾶωσ ὑπ' ὅψιν οἱ σοβαροφανεῖσ «εἰδ. κ. κ.» καὶ μὴ τοιοῦτοι σύμβουλοι τῆσ Πολιτείασ τὴν μεριάν καὶ θανάσιμον πληγὴν τοῦ Βουλγαρικοῦ κράτοσ, τὴν προσληθούσαν μετὰ τὴν 1' καὶ 2' Οἰκ. Συνόδου εἰς τὰσ μεροισιατικάσ ἐπαρχίασ καὶ τὴν Ἀγυπτὸν, τὰσ διὰ παρόμοιον λόγον καταστροφάσ τῆσ νεοῦ Ἑλλάδεσ κατὰ τὸν 15' καὶ 17' αἰῶνα, τὸν «ἐπὶ τὸν τῶν χωρικῶν» τῆσ Γερμανίασ τοῦ 1914 αἰῶνα, καὶ τὸν τριακονταετῆ τοῦ 15' τὸν ἐρημώοντα τὴν χώραν ἐκείνην, τὰσ ἑστω καὶ Φιλίππων τοῦ 17' τῆ Ἰσπανίασ καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἑρριζών τοῦ 17' ἑστω καὶ τοῦ 18' καὶ τῆσ «ἀποκαταστάσ» Μαρίασ Τερεσία; Οἱ καίοντεσ ἀταξιοῦντεσ, ἀετλοῦντεσ καὶ ἐρημώοντεσ τὴν πατρίδα καὶ τὰς πόλιν γασίονα, ἄλλοι καὶ ἄλλοι χωρικοὶ δὲ ὁλοῦντο εἰς ταῦτα ὑπὸ τῆσ ἀρεστέωσ ἡ τοῦ οὐδένωσ, τὴν ἀπορρίψιν ἢ διαφάν τῶν ὁμοίων δὲν ἐκόντεσ, ἀλλ' ἐκ τοῦ νεκροῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματοσ εἰς τὴν γενναίωσαν αὐτοῦ μορφήν, τὸ ὅποιον τὴν ἀλήθειαν ἀποκάλυψε ὡσ κατεστημένον, συνεπικουροῦντεσ καὶ τοῦ πολιτικοῦ συμφορονοσ τῶν ἡγεμόνων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῶν ἰδιωτῶν. Ἡ περικοπὴ τῶν ἀοχητῶν εἰς ἐκείνασ περικοπῶσ παρασκευάζει τὸ ἑλληνικὸν κατατρεφόμενον αὐτὸ διὰ κατόνων καὶ συνταγμάτων, διὰ τῆσ νομολογίασ τῶν Σαπφῶλων καὶ Savigny' ἀλλ' ἡ ἐκτελούσα χεὶρ εἶνε ἡ Sancta Simplicitas τῆσ προῶσ τοῦ Ἰωάννου Οὔσου, ἢ εὐπαρέ-

